

Egy rendBONTÓ vírus kalandjai

CIRRUS A TŰZFALON

Ecsédi Orsolya

Ecsédi Orsolya

Egy rend**BONTÓ**

vírus kalandjai

CIRRUS A TŰZFALON

„Hallatlan ötlet vírusfiút tenni meg főszereplőnek – és milyen remekül működik! Ezt mindenkinek ismernie kéne, akinek volt már – vagy lesz – dolga számítógéppel!”

V. Boglárka, Pomáz, 40

„Tűzfalakat kikapcsolni, itt vannak a – leendő – kedvenc vírusaink! Cirrus jön, lát és befészkel magát az ember rekeszizmába, mosolyába, szívébe, igazi észmeresztő kikapcsolódást nyújtva kicsiknek és nagyoknak egyaránt.

Intelligens humor, nyelvi zsenialitás, Orsi sorai ezer közül is felismerhetőek (tűzfalakon innen és túl). Még a világ is kivirágzik tőlük! :)”

Molnár Nikolett, Budapest

„Nagyon izgalmas volt Cirrus iskolai életéről olvasni, mi is ilyesmiket tervezgetünk az osztálytársaimmal, remélem, egyszer nekünk is összejön.”

Kulcsár Ádám, 12 éves

„Végre egy könyv, amit az egyébként állandóan gépező, tízéves fiam kezébe adhattam, és ki se tudtam szedni onnan! Igazi XXI. századi mese, XXI. századi gyerekeknek, XXI. századi lendülettel és empátiával.”

M. Zsófi, Üllő, 38

„Ez a mese egy számítógépes víruson keresztül mutatja be az élet különböző szakaszainak problémáit. A történet elősegíti, hogy miközben olvassuk, magunkat is jobban megértsük. Ajánlom a fiatal és idősebb olvasónak is, és azoknak, akik valamilyen problémával küszködnek, hogy lássák, mindig van remény.”

Izsa Hunor, 12

Cirrus születése nem számított nagy eseménynek. A vírusok gyorsan szaporodnak, többek között ez teszi őket vírussá. Igaz, jellemző rájuk a levakarhatatlan csatlakozást szolgáló horgonykéz és a gonosz mosoly is, de a lényeg a sokasodás. Amelyik vírus nem terjed rendesen, azt konyhai szolgálatra osztják be, mielőtt annyit mondhatna, telepítés.

A súlyos esetek szobájának ajtajára pedig cetlit ragasztanak, amin az áll piros betűkkel, hogy

Ennél kínosabb helyzetbe egy vírus nem is kerülhet.

A nem fertőzés még a karanténál is nagyobb szégyen, pedig utóbbit úgy emlegetik, mint a törlés előszobáját. Mert mit ér egy vírus, ha nem tudja kivenni a részét a Viráguralmi Vadműveletből? Nem sokat. Az ilyen súlyos, éjjel-nappali készültséggel járó háborús időkben pedig egészen keveset. A nem fertőző vírus egyenesen olyan – ahogy az ősi webegyeskori mondás tartja –, mint a hideg melegszendvics. Haszontalan egy hódításra termett, győzelemre kódolt nép szemében.

A jelmondatuk is maga a harciasság. Az a csengés! Az a bongás! Az a vitéz kezdőbetű, ami vidít, vadít és vezérel!

Virulencia!

Ami olyasmit jelent, hogy hajrá, meg hogy előre, meg hogy taroljunk le mindent, ami látótávolságba kerül, lehetőleg úgy, hogy soha többet ne legyen javítható. Egészen a mindent elsőprő győzelemig.

*A minden ebben az esetben szó szerint értendő,
kiterjed a teljes árammal működő világra. Az ittre
és az ottra. A Nagy Szerverre, és ami azon túl van.
Azaz a lerombolásra, törlésre, megsemmisítésre,
olvashatatlaná tételre, gyökérkönyvtár alá elérésre
váró ismeretlenre.*

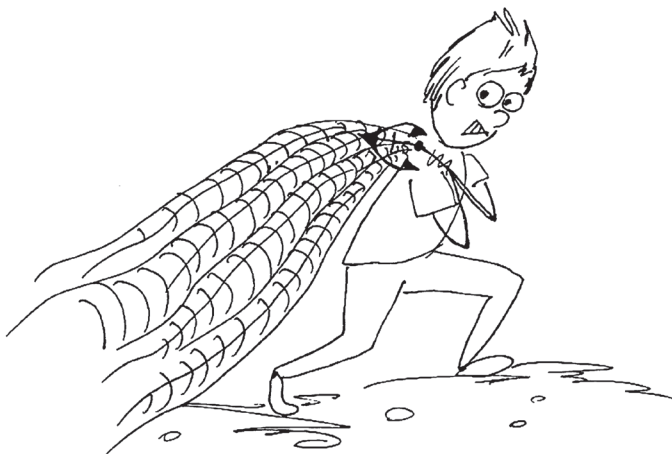
A határon pedig ott magasodik a Tűzfal.

*Kegyetlenül és fenyegetően. Magasan és szélesen.
Tövében gyilkos lángok villódnak, oldalán baljós
karakterek izzanak. Lobog és ropog, látványába
belefájdul a szem.*

*És mégis. Egy vírusnak nem lehet más célja az
életben, mint az áttörés.*

*Vannak, akiknek sikerült. Hősi emléküket örökre
megőrzi a károkozási példaképek archívuma. De azt,
hogy mi lett velük azután, hogy átjutottak, senki sem
tudja.*

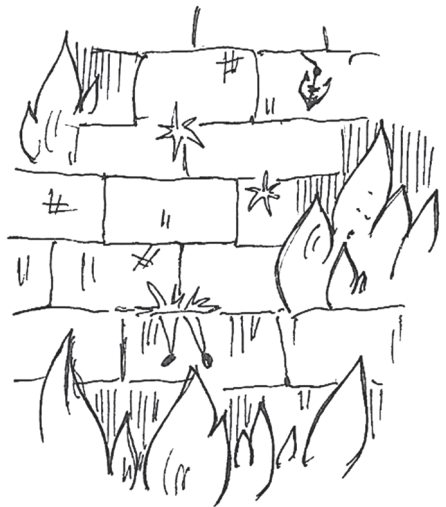
Mert onnan még soha senki nem tért vissza.

1.

Cirrus születése napján különösen ádáz harc dúlt a Tűzfalon. A vírusirtók felrúgták a hétvégi tűzfalszünetet, és a legnagyobb titokban újabb verzióra frissítettek. A vírusokra nézve ez rengeteg áldozattal járt. Apró villanások jelezték csupán, ahogy a csapatok megpróbálnak áthatolni a lángoló akadályon, majd a tűz martalékává válnak.

A helyzet reménytelennek tűnt: az adatforgalom akadozott, a félvezetők félig sem vezettek. A vírus-csapatokat vezénylő parancsnok döntő lépésre szánta el magát.

– Vi-vi-vi... – szipogta, de nem bírta befejezni.

A Nagy Szerver három napja lefagyott, és a vírusok a szokatlan hidegben csúnyán megfáztak. De nem volt ok aggodalomra, a még talpon lévő vírusezredek így is pontosan tudták, mire gondol a parancsnok. Egy vírus sosem ejtene ki olyat a száján, hogy visszavonulás, hiába kezdődik ígéretesen a szó. Virulencia, ordították lelkesen, és megrohmozták a kíméletlen falat.

– Ci-ci-
cirrus! –
tüsszentette
ugyanekkor
Cirrus édesanyja

biztonságos távolban a harcoktól, ahol elsősülött gyermekének adott életet. Ő is megfázott.

– Azt kérdeztem, Virolett drágám, hogyan szeretnéd elnevezni a kicsit – ismételte meg kedvesen Viri néni, a bába, aki hosszú élete során kis vírusok százezer-billiárdjait segítette a világra.

– Ci-ci-cirrus! – erősítette meg Virolett, és egy bocsánatkérő pillantás kíséretében megtörölte az orrát.

– De szívem, te is tudod, hogy a vírusok neve nem kezdődhet akárhogy. Csakis olyan betűvel, ami vidít, vadít és vezérel. Nos?

– Hapci! – válaszolta udvariasan Virolett, de csak félig hallotta, mit magyaráz a bába. Minden szabad memóriáját lekötötte a gyönyörködés. Még sosem látott ilyen szépet, mint ez a kis vírus a karjaiban.

Mint egy vidám, bodor kis felhő. Felhőmaszatocska.

Tisztára Cirrus, csak éppen horgonykezekkel.

– Gondolkodj, drágám. Annyi szép fiúnév kezdődik vé-vel. Virtor, Viadukt, Vadalbert...

– Cirrus – jelentette ki határozottan Virolett, ezúttal tüsszentés nélkül.

Ahogy kimondta, a víruska kinyitotta a szemét, és kijelezte élete első hibäüzenetét. Ösztönösen, minden előképzettség nélkül. Igaz, csak annyit, hogy az állomány nem található, mellözve az ilyenkor szokásos végleges törlésre vonatkozó ijesztgetéseket, de akkor is.

– Látja, Viri néni?

Máris egy kis zseni.

Megérdemel egy különleges nevet.

Annyira illik rá.

– Nem is tudom, drágám.

Csak az Informatikus tudná megmondani, hová vezet ez a szabadosság – sóhajtotta Viri néni, és elgondolkodva szemügyre vette a kis vírust.

Látott benne valami felhőszerűt. Azt nem tudta eldönteni, hogy egy tisztességes vírus esetében ez jót jelent vagy rosszat, de nyugtalanította a dolog. A többi kis vírus, az a százezer-billiárd mínusz egy, akivel eddig dolga akadt, nem emlékeztetett szélfúttá kis felhőre. Nem fodrozódott és nem bongyorodott, a zavarba ejtő hullámzásról a homloka táján nem is beszélve. Viri néni pislogott párat, hogy kitisztuljon a látása. Alig hitt a szemének, de minden egyes pislantás után másnak látta a kicsit. Mintha nem tudna megállapodni, melyik formát is szeresse a legjobban.

2.

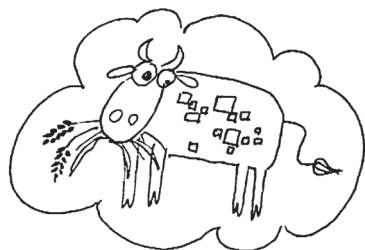
Cirrus gyorsan nőtt. Ez nem számított valami nagy különlegességnek, a vírusok mind gyorsan nőnek. Gyorsabban, mint az okostelefonok kijelzője. Sőt, még a lakossági sávszélességnél is gyorsabban. Mindössze pár hét, és elérik az iskoláskort. Hamar eljött a beiskolázás napja, amelyen a szektor valamennyi kisgyermekes családját végiglátogatta a Szektort Vezérlő Direktor. Az egyszerűség kedvéért mindenki csak Vektornak hívta őket. Mivel ők mutatták az irányt a szektor lakosságának. És a nyomatékokat. És az erőt. Valamint, amikor

ezek közül épp egyiket sem csinálták, védőnői feladatokat is elláttak.

Cirrus tisztában volt vele, hogy a Vektor azért jön, hogy megvizsgálja. Virolett hajnal óta takarított. Lepókhálózta a gyerekszoba falát, különös gondot fordított a Cirrus születésekor odapingált sárga, piros, kék és lila virágokra.

Cirrus édesapja, Virmos is segített. Ragyogóra fényesítette a csillagfejű csavarokat, miközben egy versikét mormogott az orra alatt. Épp egy tökéletes rím megtalálásán dolgozott.

Amikor mindennel végeztek, leültek és vártak. Cirrus nagyon unatkozott.

A kedvenc dalocskáját dúdolgatta magában, azt, hogy Bóbita, Bóbita frissít, közben a szoftverek szűrnek, részadatok furikáznak, vírushadak települnek. Épp mielőtt átváltott volna a Boci, boci pixelesre, Virmos idegesen megköszörülte a torkát.

– Kisfiam, valamit meg kell beszélnünk. Valami fontosat. Amíg a Vektor itt van nálunk, azt a bizonyos izét... dolgot... ne csináld. Kérlek, ügyelj nagyon, nehogy...

Ekkor kopogtak. Nem is kopogtak, inkább dörömböltek. Nem is dörömböltek, inkább pusztító erővel csépeltek az ajtót. Aztán, még mielőtt beszakadt volna, fel is tépték, és valaki beüvöltött rajta.

– Hapci!

Cirrus felpattant ijedtében, és meglátta a hanghoz tartozó vírust. Olyan tempóval masírozott be, hogy a menetszél felborította Virolettet, vasalt talpai alatt döngött a lemezpadló. Egyenruháján kóboráramok csalinkáztak. A frászt hozta Cirrusra.

Nagyon más volt, mint azok a vírusok, akikkel eddig találkozott. Azaz a szülei. Ők kedvesek voltak, halk szavúak és rajongtak a versekért. A Vektor viszont harciasnak tűnt. És hangosnak. Fülrepesztően hangosnak.

– Szakasz, állj! –

bömbölte, és felráncigálta Virolettet a földről.

Aztán tisztelgett, és összecepta a sarkait.

– Virulencia!

– Nahát, Vektor, micsoda öröm... – kezdett bele Virmos, de a Vektor közbevágott.

– Igen, igen. Haladjunk, nem érek rá egész nap. Hol a célszemély?

- A mi?
- A méreten aluli adathalmaz.
- A gyerekre gondolsz?
- Mi másra?

Cirrus csuklott egyet a rémülettől, egészen halkán, de a Vektor figyelmét ezzel is magára vonta. Dermedten túrte, hogy a Vektor körbemustrálja, jobbról is, balról is az összes csatolmányára kiterjedően. Az ijedségtől úgy lefagyott, hogy még reszketni sem tudott rendesen.

– Ez aztán a feszes vigyázzállás! Született harcos, igaz-e?

Cirrus megkönnyebbülten sóhajtott. Ettől a vállalai azon nyomban a megszokott csáléra konyultak, de már nem számított. A Vektor az iskolaérettséget csak úgy mellékesen firtatta, mint aki már döntött.

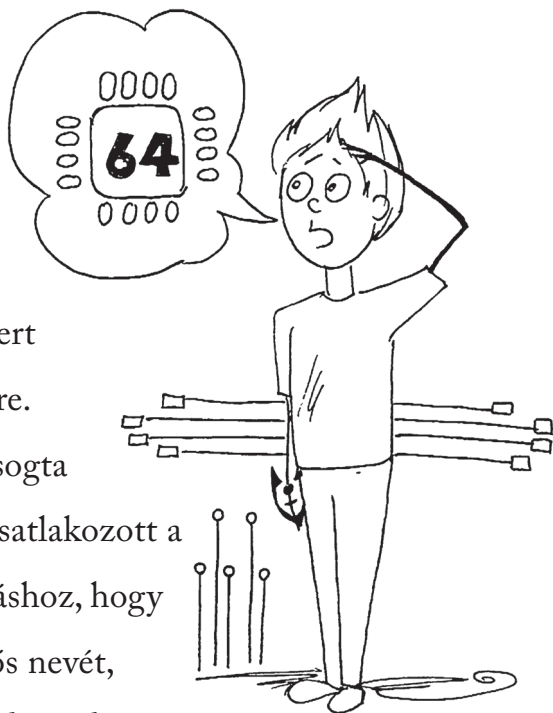
– No, kiskatonám, aztán hány bitesek vagyunk? Harminckettő vagy hatvannégy?

– Hatvannégy –
válaszolta Cirrus
határozottan,
noha a Vektorral
kapcsolatban nem mert
volna megesküdni erre.

– Alkalmas! – harsogta
a Vektor, és rögvest csatlakozott a
központi nyilvántartáshoz, hogy
rögzítse a leendő elsős nevét,
IP-címét és egyéb védett adatait.

De fordultában meglátott valamit, ami elterelte
a figyelmét.

A falra festett tiritarka virágokon csak
hümmögött, ám felfedezte a virágok gyűrűjében
a feliratot is. Éljen a Viráguralmi Vadművelet!
Mindez Virolett gyöngybetűivel. Ekkor le is
fagyott. Amikor helyreállt a rendszere, úgy döntött,
hogy a gyerek ráér, a felnőttekkel kell foglalkozni.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Mit látok? Ez a visszataszítóan színes környezet veszélyezteti a gyermek egészséges fejlődését. Nem elég neki, hogy az apja pont Virmos, a habókos? A verseivel?

– Ezt visszautasítom! Azok a versek igenis pusztítóak!

A Vektoron a kételkedés jelei látszottak, de Virmos nem hagyta annyiban. Kihúzta magát és megköszöri a torkát.

*Volt egy vírus, neve nem érdekes,
leintették folyton, hogy félre, hess,
szidták, mert nem rémít,
pedig minden rímét
rettegte processzor és félte cache.*

Cirrus füttyentett. Virolett tapsolt. De még a Vektor sem bírta megállni, hogy ne biccentsen elismerően.